مړن مجنون (ناول)

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ليکوال: نعمت الله رحيمي

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

............کتاب پېژندنه:...

د کتاب نوم: **مډرن مجنون (ناول)**

لیکوال: **نعمت الله رحیمي**

اړیکه: **Niamatullahr3@gmail.com**

کمپوز: **خپله لیکوال**

د خپریدو کال: **2021 زېږدیز ـ ۱۳۹۹لمریز کال**

....

ددې کتاب چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق له لیکوال سره خوندي دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

قدرمن ورور ډاکټر مسیح الله رحیمي ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام زما نوم عمر دی وختونه کېدل چې له وزګارتیا کړېدم، د ورځې بهٔ ویده وم، او د شپې به د همدې کار او روزګار اندیښنو پر سر اخیستی وم، ډېرې داسې شپې سهار شوې چې د لمر وړاندې مې پر خپلو سترګو ولیدې هغه وخت چې ډېر کم خلک ویښ پاتې کیدلی شي.

۱۳۸۸ ل

مازدیګر وو، نوی له خوب پاځیدلی وم، چې مور مې کوټې ته راغله او په خبرو خبرو کې یې وویل
- د خلکو اولادونه وګوره، دغه وخت له دندې کور ته راځي، زموږ د خان صیب ورځ دا وخت پیل کیږي.
چُپ شوم هیڅ مې ونه ویل مور نه شوای درک کولی چې زما هم کور کې زړه تنګ دی، لاړم د کور مخې ته تر ناوخته ماښام ناست وم او پهٔ زړه زړه کې مې ژړل پر خپل بخت، پر خپل حال او ژوند...

ماښام تیاره وه ۸ بجې کیدونکې وې چې کوچنی ورور مې راغی او را غږ یې کړ
- عمر لالا! ادې وایي راشه ډوډۍ تیاره ده، اوس هلته څه بیلیډینګونه جوړوې چې په ساتونو ورک وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل:
- ښه درغلم، بيا يو نېش داره خبره.

لاړم د مور د سترګو د خاطر لپاره مې لږ څه وخوړل کهٔ نه اشتهاء خو ډېر وخت کېده له ما خپه وه.

وروسته له ډوډۍ خوړلو مې د ماخستن لمونځ وکړ او همداسې د خپلې خونې کړکۍ سره ناست وم، وخت تېرېدو شپه پخه شوه، تورو ورېځو سپوږمۍ خپله غيږه کې پناه کړه.

په کړکې مې سر ايښی وو، چې د لاندې يو قسم غږونه تر غوږ کېدل لږ لږ مې واورېدل
- هاهاها! ژونده زه چېرې يم؟ دلته ځوک شته؟
ونشو ور ښکته شوم بې له دې چې شور جوړ کړم، پټ پټ له دروازې ووتلم، يو کس تر سترګو کېدو شاته يې يو بوجۍ اچولې وه، ځانه سره مې وويل
- اممم! لکه چې پوډري دی
بېرته را وګرځېدم د کور خوا چې غږ يې وکړ:
- هاهاها! زه پوهيږم، هو پوهيږم
- هن! په څه پوهيږې؟
- په دې چې تا ماته د پوډري او معتاد ګُمان وکړ
- ولې معتاد نهٔ يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې خبرې سره يې له خپلې شاته بوجۍ يو کتابچه راوباسله او را يې راکړه او ويې ويل:
- واخله واخله، هسې زما په درد نهٔ خوري دا ووايه بيا ووايه چې زه پوډري يم کهٔ نه.

لاړم کتابچه مې ځان سره واخيسته څه نا څه خوښ وم ځکه خوښيدل مې د نورو ورځني يادښتونه ولولم او دا خو بيا په اجازې سره وو

خونې ته د ننه شوم، غوښتل مې گروپ بل کړم چې برق نه وو، خپل لاسي څراغ باندې مې کتابچې ته رڼا کړه، خړ گرد پرې پروت وو ټک مې ورکړ خړې خاورې ترې پورته شوې چې يو نوم تر سترگو شو

- مډرن مجنون - ۱۳۸۰

کتابچه مې څه نا څه صفا کړه، تياره وه زه يې هم کيسه کې نهٔ شوم همداسې مې کېښوده او د تل پهٔ څېر د کړکۍ څنډې ته ناست وم او انديښنې مې کولې، داسې ساعت نيم ساعت وروسته به مې يو نظر د خونې مينځ ته کتل نور بهٔ مې نظر بيرون خوا وو چې د خونې مېنځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې وکتل چې د چارجر ګروپ څرک وهلو، خوشحاله شوم او ګروپ مې بل کړ کتابچه مې را واخيسته، خلاصه مې کړه لومړۍ پاڼه تشه وه صرف يو سمايلي ايموجي پکې پر قلم جوړ وو دويمه پاڼه مې خلاصه کړه ليکلي وو

- ۱۳۸۰ د جدی ۲م

که څه هم موږ بهرنيانو غوندې لهٔ ماشومتوبه ورځني يادښتونه نهٔ ليکو او دا فرهنګ زموږ مينځ کې کم ليدل کيږي، خو خير زه يې د ۲۰ کالو پهٔ عمر پيل کوم هغه د مشرانو خبره نيک کار کې بهٔ ناوخته کوو نه، فکر کوم دا متل هم رانه غلط شو هاهاها، خو خير د مشرانو خبرې دي موږ کشران يو موږ خو غلطي کولو ته جوړ شوي يو، نو زهٔ به ځان در وپيژنم کهٔ څه ورځني يادښتونه شخصي وي خو څه خبر کومه ورځ يې بل څوک لوستو ته اړ شي.

زما نوم ظاهر دی، هو همداسې بيا ځنګه چې ظاهر کې يم باطن کې هم يم دوه مخي توب مې نده زده څه چې زړه کې لرم پهٔ خوله هم دي ځکه خو ډېر ملګري رانه خپه کيږي هم چې سپينې خبرې کوم خو هغوی بيا ظاهر باندې خپل خفګان نهٔ ښکاروي ځکه چې زه د دوی اپ ټي ايم يم، اوس خود صفتي نشي زه پر دوی خرچې کوم خبره راغله زما د تعليم ما دولس کاله ښوونځی ويلی تر څنګ يې ما د خپلې مينې له وجې چې سافټوېر سره درلوده اپ ډېولپمينټ ويلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دا ورځني يادښتونه چې ما پيل کړ دا يو خاص دليل لري هغه دا چې دوه هفتې کيږي پوهنتون مې پيل کړی، او خبره د زړه ده.

دوه دری پاڼې تشې وې، شايد دلته يې څه ليکلي وو داسې ښکاريدې چې شکولې يې وي له کتابچې خير بله پاڼه مې واړوله

- ۱۳۸۰ د جدی ۲۴م

آه! ما ويلي وو چې زموږ عادت ندی دا يادښتونه ليکل خو خاص ستا لپاره يې ليکم ځکه ستا له چلند ښکاري چې ته به زما نشې، بيا دا کتابچه درکوم کيدای شي زما پهٔ ليکنو د زما سره مينه پيدا شي، خو ظاهر د ماتې خوړلو سړی نهٔ دی.

څلور هفتې پوره کيږي چې پوهنتون مو پيل کړی ده، او زما مغز کې ټکی نشته يو دا چې نور تختې ته ګوري زه د هغې د مخ هنداري ته بل دا چې دا رشته اصلاً زما خوښه نهٔ ده، ظاهر اصلاً پوهنتون ته نهٔ دی جوړ ځکه بېل ګېټس غوندې يم، خير د نن ورځې کيسه به وليکم

سهار ۸ بجې پوهنتون پيل کيږي دا چې زما عادت دی سهار د لمانځه وروسته خوب نهٔ راځي او نه ويده کيږم، تر ۷ بجو خو پهٔ يو رقم وخت تيروم، وروسته له هغه بې د چايو خوړلو له کوره راوځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه کور کې خو تېول تر ناوخته ویده وي ۷ او ۲۰ دقیقې وې پوهنتون ته ورسیدم د پوهنتون له کانتین مې د خوړلو لپاره چای او بیسکیټ راوړل، صنف ته را پورته شوم، چې ګورم هغه صنف کې ناسته ده نور څوک هم نشته غلی لکه یو شریف هلک غوندې کېښناستم، نهٔ مې غوښتل د هغې مخ کې شوخي وکم خو څه وکړم رګ رګ کې مې شوخي ده، ځانه سره مې سندره زمزمه کوله چې یو دم را یاد شوم چې کتابچه مې هم له کوره ځانه سره نهٔ ده راوړې ومې ویل

- واه! بیخي لغړ راغلی یم باید اوس کتابچه راوړم

له صنف وتلم چې هغې غږ وکړ

- هې! هلکه
- هې! جلۍ، چیش دي؟
- کهٔ لاندې کانتین ته ځې یو څه راته راوړه زه نشم تلی، هلکان دي هلته ډېر
- هو هو زه خو ځم

جلۍ راته یو پنځوسی را وباسه ما زړه کې ویل

- ګوره غیرت کې مهٔ راځه، دا واخله یادګاري یې وساته

پیسې مې ترې واخیستې او روان شوم، کله چې کانتین ته ورسیدم رایاد شوم چې ما خو ونهٔ پوښتل چې څه غواړي خو کتابچه مې واخیسته بیرته صنف ته لاړم، غږ مې وکړ پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هې! تا څه غوښتل ماته د ونه ويل
- پريږده يې اوس يې مه راوړه ته هم ريشخند وهې، ما ويل ته به نورو غوندې نه يې
- ښه اوس پيسې بيرته غواړې؟
- نه تاته يې پريږدم خې

جيب باندې مې لاس ووهلو ترڅو يو بل پنځوسى وركړم او دا زما سره پاتې شي خو جيب كې مې زرگون وو حيران وم خو يو دم ورغلم، زر روپۍ مې وركړې
- ما پنځوس روپۍ دركړې وې دا خو زرگون دى؟
- نه ماته دې همدا راكړي وو كنه
- نه نه پنځوس وې ماسره زر روپۍ بيخي نشته
- همدا وو راشه تلاشي كړه ماسره خو پنځوسى نشته
زړه نا زړه يې دستكول كې واچولو چُپ وه څه يې نه ويل، د پوهنتون د رخصتۍ وخت كېدو ټول له صنف ووتل زه په تمه وم چې هغه ووځي بيا به ځم خو صنف خالي شو هغه يې پرځاى وه زه هم روان شوم چې فكر ونكړې چې دا زما لپاره صنف كې دى چې له دروازې وتلم هغه هم زما پۀ لورى را روانه شوه او را غږ يې كړ
- گوره! داسې ولې كوې، زه پوهيږم هغه پيسې زما ندي
- ته پريږده، ما ويل كه مهم څه وايې

را منډه مې كړه او روان شوم ترې دروغ ويل هم سخت وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته له موده ددې یادښتونو پهٔ لوستلو خوب راغی، بله پاڼه مې واړوه تشه وه صرف یو زوړ پنځوسی پکې پروت وو ومې ویل
- شاید همدا هغه پنځوسی ده...

کتابچه مې وتړله، او ویده شوم

عجیبه وه، د ټولو ورځې په خوب سربیره بیا د شپې ویده شوی وم خو هیڅ کې له لوستلو زړه نهٔ مړېدو، سهار مې مور راباندې غږ وکړ لمونځ مې وکړ، پر جاینماز ناست وم ورمخکې شوم د بالښت له سر مې کتابچه راواخیسته، پاڼې مې واړولې...

۱۳۸۰ د جدی ۲۶م

پرون جمعه وه ځکه مې لیکنو ته هم رخصت ورکړی وو د پنجشنبې د ورځې لیکنې به اوسم وکم، نو پنجشنبه ورځ اول وار وو چې ناوخته صنف ته لاړم، خو پوهنتون ته وخته رسیدلی وم کتابتون کې وم د یو کتاب پهٔ لوستو بوخت وم ځکه ناوخته شوه، صنف ته چې دننه شوم کومه څوکۍ باندې چې زه کیښناستم هغه باندې بل کس ناست وو، مجبور وم د مخې قطار ته لاړ شم چې زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر بديشي د هغې دوه قطاره شاته څوکۍ کې کېښناستم، د تل په څېر د خپل قلم سره پهٔ لوبو بوخت وم درس نو چېرته لهٔ ما کېږي اول ساعت تېر شو د تفريح وخت وو، ټول به وتل خو له ما دا د ماشومان کارونه نهٔ کېدل چې پهٔ چپسو او پاپړو ځان وشرموم هاهاها، صنف کې ناست وم يو څو نور ټولګيوال هم وو هغوی هم دهليز ته ووتل، هغه هم تللې وه زه له څوکۍ پورته شوم خپل آخر د پاچاهۍ څوکۍ ته روان شوم چې هغه هم صنف ته را دننه شوه، لاس کې يې پارسل وو چپس وو پکې زه هغسې ورته جام پاتې وم کتل مې ورته چې يو دم يې وويل

- خورې؟ هاهاها!

- څه؟

- وايم چپس خورې؟ که نهٔ خورې نو لارې نه ايسته شه

- هاهاها، وبښه پام نه وو

جامو کې نهٔ ځايېدم، راته ويې خندل او ست يې وکړ راته بيخي پوی نهٔ شوم چې پر ځمکه دريدلی يم کهٔ پهٔ هوا يم وخت داسې ژر تير شو چې هيڅ پوی نهٔ شوم څنګه کور ته راغلم...

کور کې وم خپلې خونې کې، چې مور له ور سر رابښکاره کړ او ويې ويل

- ظاهره زويه! ډوډۍ تياره ده راشه

- زه موړ يم هغې ست راته ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره خولې نه ووتله، خو نیم کې مې تیره کړه مور وویل
- څه ؟ د څه شي ست؟
- هغه داسې وه مورې چې ملګري ست وکړ ډوډۍ مې هغې سره وخوړله
- ښه ښه، دارو د شه زویه، خی زه لاړم

مور خو لاړه خو زه وړی هم وم، نو نس چیرته ګورې چې خوشحاله یې کۀ خپه.

مور دوی ډوډۍ خوړلې وه مور لمونځ کولو ما غوښتل پټ د پخلنځي خوا لاړ شم چې څوک مې ونه ګوري، د چا خبره غیرت کې راغلی وم

مور سلام ګرځولو او زه برق غوندې د پخلنځي خوا لاړم څلورو طرفو ته ګورم خو د خوړلو لپاره هیڅ نه وینم یو دیګي کې شړومبې وې بې له څه کتلو مې پۀ سر واړولې، او خونې ته مې منډې کړې ستړی شوم او ساه مې بنده بنده کېده همداسې پروت وم خوب راغی راباندې...

له پوهنتون رخصت شولو، موټر مې چالان کړی وو پۀ تمه وم ترڅو لږ ګرم شي حرکت وکړم، زموږ پوهنتون کې به اول هلکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخصتېدل وروسته انجونې زما موټر ترڅو ګرمېدو نجونې هم رخصت شوې سمدلاسه چې ما حرکت وکړ هغه هم زما مخې ته روانه وه ځانه سره به مې وويل

- ظاهره! همدا يې وخت دی ګوره

- نه نه! که د موټر ورته ودرولو بد فکر بهٔ وکړي

خير همداسې ترې تير شوم چې د څنګ شيشه کې ګورم لاس ښوروي، يو دم ودريدم موټر مې ريورس کړ شيشه مې ښکته کړه ومې ويل

- هن! څه وايې؟

- وبښه! زموږ د ترانسپورټ موټر نن نشته پنجشنبه هم ده موټر نه پيدا کيږي، نو ته کومې خوا ته ځې؟

- زه داسې کوټه سنګي پورې ځم

- الله! نو ما به هم ونه رسوې

- سيي ده زه ثواب ګټلو کې بيړه کوم، راپورته شه

موټر کې ناست وو، خبرو خبرو کې هغې وويل

- ته پوهيږې، زما ته ډېر خوښ يې

حک حيران شوم همداسې مې ورته کتل

چې يو چغه شوه

- مخې ته ګوره ظاهره

خبره خلاصه وه لوی تېلر را روان مخامخ چې بريک ته مې پښه کړه، پښه مې له کمپلې را ووتله

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیغ کېښناستم، یو ساعت مې پخپل تور بخت سوچ کولو بیا به خندا راغله چې دا څنګه خوب وو بس ومې ویل
- د شړومبو خوب هم زورور دی.

تر همدې ځای مې لیکنې ولوستې، مورکۍ مې غږ وکړ
- عمره! راسه چې باران پیل نشي وربخ پخه سوه بام ته وخېژه او هغه شوتله راښکته کړه چې لمده نشي

لاړم شوتله مې راښکته کړ، د اسمان پړکهار وو، بېرته مې خونې ته دننه شوم د کړکۍ پر خنډه ناست وم کتابچه مې را واخیسته، ټق ټق آوازونه شول پورته مې وکتل پر ښیښو ږلۍ لګېدله د مور غږ له دهلیز خپ خپ تر غوږ کېدو ویل یې
- واه خدایه! دا ږلۍ خو بهٔ ډېر فصلونه خراب کړي!

ما یادښتونو ته دوام ورکړ...

- ۱۳۸۰ د جدی ۲۷م

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن سهار ټولګي کې د تل په څېر ناست وم لا څوک نه وو راغلي له ځانه سره مې د رحمان بابا د غزل څو بيتونه ويل:

نو اشنايي توره بلا ده اشنا مه شې
جدايي به د فناه کا فناه مه شې

دغه غم به دې د زړه ولې کا غوښې
ګرفتار په درد او غم د جانا مه شې

دا مې لا نيم ويلي وو چې شاته مې وکتل هغه دروازې سره دريدلې وه، زه داسې تک سور شوم اول وار وو چې تر تاثير لاندې راغلم هغې وخندل او ويې ويل

- ميئن يې؟
چُپ وم له خولې مې خبره نه وتله او زړه ويل
- ووايه ورته! ووايه همدا يې وخت دی
مغز ويل
- نه نه که يې ونه منې نو هنګامه جوړيږي
نو دومره مې وويل
- نه زما د رحمان بابا شعرونه خوښ دي ځکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه بې له څه ویلو راغله زما څنګ ته څوکۍ باندې کېښناسته داسې یې پر شونډو مُسکا خوره وه لکه یو ماشوم چې لانځکو ته خوشالیږي ویې ویل

- پوهیږې؟

- پهٔ څه؟

- زما هم شعرونه ډېر خوښ، دلته کې یو ته زما له طبیعت سره برابر یې نور خو ټول درسونه وایي.

خوشاله شوم چې درس نه ویلو لکه چې ګټه راته وکړه ومې ویل

- زه خپله هم لږ لږ لیکم

- څومره ښه، نور به دا وخت راځې زه هم وخته راځم نو یو بل سره نوې لیکنې او شعرونه شریکوو

- اممم، سيي ده دا خو لا ښه ده

ډېرې خبرې مو وکړې، ټولګی ورو ورو ډک شو هغه لا ناسته وه، د هغې ښایست مکمل پوهنتون متأثیره کړی وو ځکه خو ټولو زما لور ته عجیب عجیب کتل ورته ومې ویل

- ښه! نو اوس د ځای ته لاړه شه خلک بد فکر ونکړي

- ښه ځم

داسې خوشاله وم چې مه پوښته، خو یوه خبره وه چې د هغې غوښتونکي ډېر وو، له هغې ساعت چې دا ماسره نورو ولیده ټولو په بد بد راته کتل خو زه یې کیسه کې نه وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رخصتۍ وخت وو د آخري ساعت حاضري اخيستل کېده چې هغه راغله راته يې وويل

- سبا ته وختي راشې بيا
له خپل دستکول يې يو قلم راوباسلو ماته يې راکړ ويې ويل
- دا مې مرحوم پلار راته هغه وخت راکړی وو چې لسم ټولګي کې اول نمره شوې وم، اوس يې تاته درکوم خو ساتنه به ترې کوې

څه مې ونه ويل وزر نه وو کۀ نه پۀ هوا وم، نه پوهيدم چې داسې بۀ ژر ژر ماسره ملګرې شي او خپل خاص څه به راکړي.

کورته ورسيدم ناست وم او قلم مې لاس کې وو ورته کتل مې، پلار وختي راغلی وو دا ورځ ويې ويل
- قلم د کتلو لپاره نه، د ليکلو لپاره دی، درس ووايه، راتلونکي غم خو درسره نشته، زه به تر کله درته ژوندی وم
مور د خبرو مينځ کې ور نوره کړه
- اوهوو، پريږده بيچاره ستړی ده، تل ورته همدا خبرې کوې نور لوی ده خپله ښه پوهيږي

زه همداسې پورته شوم خپلې خونې ته ولاړم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر دې ځای مې لیکنې ولوستې، بڼلې دریدلې وه، خو نری نری باران
وو، مور غږ وکړ
- عمره! بام ته پورته شه ناوه بنده ده خلاصه یې کړه چې هسې هم
بامونه شړیدلي

لاړم بامونه ناوې مې خلاصې کړې ډېر وخت تیر شو، غرمه تیره د
ماسپښین لمونځ مې خلاص کړ لا پر جاینماز ناست وم، چې د لمر
وړانګې پر جاینماز ولګیدې، بڼلې شوې وه ځکه ساړه وو لمر پهٔ
هډوکو لکه دارو داسې لګیدو، لاړم د کور مخې ته پخپل دایمې
ځای کیښناستم کتابچه مې ځان سره وړې وه، کېښناستم د یادښتونو
لوستلو ته مې دوام ورکړ...

- ۱۳۸۰ د جدی ۳۰م

ویلو ته خو څه نشته، خو اوس پهٔ مات زړه وایم چې ظاهر د ماتې
خوړلو نهٔ دی...

سهار صنف ته وختې راغلم ځکه هغې ویلي وو
کله چې ورسیدم هغه لهٔ ما مخکې راغلې وه کېښناستم جامو کې نهٔ
ځاییدم ډېر خوشاله وم زما یو کتابچه وه هغه مې وړې وه ځکه هغه
کې مې غزلونه او شعرونه لیکلي وو د هغې لپاره کتابچه مې ورکړه
ومې ویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

- واخله! وګوره شاید خوښ د شي
- ښه واخله ته هم، له کانتین مې تاته هم قهوه راوړې
- امم، مننه نو
- جېب جېب
- څه؟
- وایم مننه د جېب کې کېده ملګرتیا کې نهٔ مننه نهٔ ښښنه
- واو، دا خو لاښه ده زما هسې مننې او ښښنې نهٔ خوښیږي

یو بل سره مو کیسې کولې خبرو خبرو کې هغې دا وویل چې
- وګوره! دا زما کتابچه ما هم یو څه نا څه پکې لیکلي

کتابچه یې راکړه چې خلاصه مې کړه یو انځور ترې را ولوېدو
راپورته مې چې کړ د یو هلک انځور وو ومې ویل
- دا څوک دی؟ ورور دې دی؟
- نه استغفرﷲ، ورور نه کوژدن مې دی
- څه؟
- هو کوژدن مې دی، له ماشومتونه یې پهٔ نوم وم، اوس اردو کې دی
د عسکرۍ دوره یې خلاصه شي واده کوو
- ښه...
- واده ته مې راځې بیا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ مې ونه ویل، کتابچه مې هم پاتې شوه له پوهنتون را ووتم، او تراوسه په زړه کې زما مینځینی انسان سل وارې مړ شو...

دا لیکنه تر همدې ځای وه وروسته درې پاڼې یې بیا تشې وه، زه هم خپه شوم ځکه ددې یادښتونو مینځنی کرکټر ډېر پهٔ زړه پورې وو او ما ګُمان کوو لکه زه چې وم، بله پاڼه کې بیا لیکنو دوام موندلی وو

۱۳۸۰ د دلو ۲م

وروسته له څو ورځو پوهنتون ته تللی وم، خو بې خونده شو، او اوس کهٔ هغه هم راسره خبرې وکړي زه یې نهٔ کوم زما پښتو او غیرت نهٔ مني چې د بل کس ناموس سره خبرې وکم یا د مینې او محبت پهٔ سترګه ورته وګورم خپل ځای باندې آرامه ناست وم دا چې ټولګي کې لږ شوخي کوم هن استادانو وی چې ولې داسې چُپ یې؟ څه شوي؟ ما به څه وېل بس چُپ وم، له هغې مې نظر غلا کولو نهٔ مې غوښتل ورته وګورم څو ځلې بهٔ یې زما خوا مړې سترګې راوړولې ما به مخ بل خوا واړولو، رخصت شولو او ترټولو مخکې دا ځل له ټولګي ووتلم موټر مې چالان کړ ناست وم ترڅو حرکت وکم نجونې هم رخصت شوې نو زه نور پهٔ تمه نهٔ شوم حرکت مې وکړ د همغه خوب پهٔ شان مې مخې ته راغله خو زه ترې تیر شوم ور ومې نهٔ کتل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا لیکنه همدومره وه پاڼه مې واړوله

- ۱۳۸۰ د دلو ۳م

د شپې مې ځان سره سوچونه کول چې کهٔ زه داسې چلند تغئیر کړم نو دا سیي نهٔ ده مخکې خو هم ما ورته د مینې اظهار نه وو کړی بس د دوه ټولګیوالو پهٔ څېر مو یو بل سره خبرې کولې نو دا ښه ده چې هغسې نارمل واوسم.

سهار په همغه خپل وخت پوهنتون ته لاړم، ټولګي ته دننه شوم هغه ناسته وه، ورغلم لومړی خبره یې دا وه چې
-هې! پهٔ تا څه شوي؟ چې داسې بل ډول چلند کوې؟ څه ستونزه خو بهٔ نهٔ لرې؟
- هیڅ هسې لږ ناروغ وم
- څه؟ ولې څه شوي وو
- لږ زوکام وم اوس مې هم تبه ده
له دې خبرې سره یې یو دم زما لاس ونیولو ویې ویل
- دروغ ولې وایې ته خو جوړ یې ؟
- نه اوس ښه شوم چې راتللم دوا مې وخوړله

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان کۀ څومره هم نیک شي، خو مینه کې ړوند شي د هغې لاس
چې پۀ ما ولګېد نو ما زړه کې وویل

- ته څه خبره يې د مينې تبه ده، پۀ اسانۍ نه شکيږي دا تبه

هغه یې خپل ځای ته لاړه ما د خپل کتابچې له مخې د عابد صیب دا
بیتونه لوستل

تانه توبه ګار ومه بلها توبې مې ماتې کړې
یوه خندا د وکړه او اتیا توبې مې ماتې کړې

نن یې پۀ کتو کې د شرابو نشه راکړله
بیا رانه نن وشوله ګناه توبې مې ماتې کړې

همدې کې د پوهنتون زنګ ووهل شو درسونه پيل شول د هغې
کتابچه ماسره پاتې شوه غوښتل مې ور يې کړم ترڅو بيا ليدو ته آخر
کې بهانه جوړه نشي څه مې کړي وای؟ ليدلو باندې يې لا ځوريږم،
خو داسې ونه شول د اول ساعت ۴۵ دقيقې تيرې وې چې پوهنتون
ته د دوی له کور څوک راغلل او هغه يې لۀ ځانه سر بوتله، زما زړه
درزيدو ذهن کې مې همدا خبرې وې چې

- داسې نه ماسره چا ليدلې وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هسې نه چا بد ګمان کړی وي او د دوی کور ته یې خبر ورکړی وي؟
- خدای مکړه زما په سر یې پهٔ درسونو بندیز ونه لږي؟

دا ډول اندیښنو مې سر پهٔ درد کړ نیم ساعت وروسته یې زه هم له پوهنتون ووتلم او کورته لاړم

موټر مې خپل ورور ته په لاس ورکړ زه کور ته دننه شوم، دهلیز کې څوک نشته وو همله پرېوتم سوچونه مې کول همداسې خوب وړی وم

چا مې پهٔ اوږه لاس ایښی وو خوځولم یې سترګې مې نیمې پټې وې وا مې ورېدل
- ظاهره! پاڅه بچی لکه چې بد خوب د لیدو
- ولې بابا؟
- ورشه مخ باندې یخې اوبه واچوه، خولو کې ډوب یې
- خو څه شوي وو، زه خو ویده وم؟
- نهٔ پوهیږم خوب کې د سوله سوله ویل، لکه چې لهٔ جګړې ستړی یې
څه مې ونه ویل ځکه سوله خو د هغې نوم دی، کهٔ ټوله نړۍ کې یوه مرمۍ پاتې نهٔ شي، ټوله نړۍ اباده هم شې زما د ړنګ بنګ ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ خو هغه ده، بې له هغې زما امپراتورۍ کې هره ورځ ماتم دی...

مخ مې ومينځلو اودس مې وکړ د مازديګر وخت وو، جومات ته لاړم لا د لمانځه وخت نهٔ وو، څنګ ته کښېناستم شيبه وروسته ملاصيب را غږ کړ
- وه ظاهره! دلته راشه.
لهٔ ځای مې پورته شوم څادر مې څنډه وهلو ور نږدې شوم
- ووايه ملاصيب؟
- خيريت خو دی؟ ولې د رنګ اوښتی؟
- څه... څه هم نشته ملاصيب خيريت دی
- ګوره زويه کهٔ يو ورځ هم لهٔ تا مشر وم شايد لهٔ تا ډېر پوهيږم ووايه لهٔ ما يې مهٔ پټوه؟
يوه شيبه چُپ شوم، زړه مې ډک وو همدا يې وخت وو
- ملاصيب زړه مې لهٔ ژوند تور دی
- استغفرالله! ګنهکار شوې داسې مه وايه، چې ستونزه شته، حل يې هم شته مه هېروه چې (لا تحزن ان الله معنا)
- پوهيږم! ملاصيب خو دا ستونزه نهٔ حل کېدونکې ده
- د مينې معامله ده؟
سر مې ښکته واچولو ومې ويل
- هو!
- نو وه ليونيه جرګه بهٔ ورشو

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه ملاصيب هغه د بل پهٔ نامه ده

ملاصيب غلی شو سوړ اسويلی يې وويست

- زويه! الله ج لهٔ صبر کوونکو سره دی، هغه زموږ پهٔ خير دی، شايد هېرولو کې يې خير وي، مينه دا نهٔ ده چې بايد زموږ د سترګو وړاندې وي مينه يو حس دی

خبرو خبرو کې يې وويل

- الله ج سره مينه لرې؟

- بېشکه ملاصيب

- الله ج د ليدلی؟

- نه! خو الله شته دی پهٔ دې خو ټول ايمان لرو

- نو ته هم د هغې يادونه خپل قوت وګرځوه، کهٔ يادونه يې تا کمزوری کوي او ويرېږې، ويره دې ملګرې کړه

ملا صيب پهٔ اوږه لاس راته کېښود لاړ چې د لمانځه وخت دی، شيبه وروسته جمع وشوه را ووتم د باندې د جومات پر دېوال ناست وم د پټو خوا مې سَيل کولو هوا سړه وه ځادر مې تر ځان تاو کړی وو

کورته ولاړم زړه مې هېڅ ځای سکون نهٔ موندلو ډوډۍ تياره شوه، پلار ويل

- بچيه! درسونه دې ښنګه مخکې ځي؟

- ښه دي بابا

- داسې د وويل لکه هېڅ چې ښه نه وي

- نه نه ښه نو ځم راځم بس

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډوډۍ خوړلو او خبرو کولو حوصله مې نه وه پورته شوم
- زه ویده کیږم
- چېرته ځې زویه ستا لپاره مې ستا د خوښې پالک پوخ کړ او ته بې له څه خوړلو ځې
څه مې ونه ویل د دویم پوړ زینو کې کښېناستم د ورور غږ مې واورید ویل یې
- بابا په دې خودا چیشی شوي نن یې چالان موټر تر دروازې نۀ شو دننه کوی ماته یې راوسپاره
- خیر نوی یې پوهنتون پیل کړی هرڅۀ به سم شي

خونې ته مې ولاړم پرېوتم خو د خوب درک نشته وو، فلمونو کې مې د ستورو شمارل لیدلي وو ما بیا پۀ ریښتیا وشمېرل د ملا اذان وخت کې مې سترګې پټې شوې وې، چې راویښ شوم لمونځ قضاء وو د ټولو ورځو پۀ پرتله ډېر په بېړه پوهنتون ته لاړم ټولګي ته دننه شوم، نشته وه!
نه وه راغلې خو بیا مې هم ځانته دا ډاډ ورکولو چې وروسته بۀ راشي خو د رخصتۍ زنګ ووهل شو...

ماښام کېدونکی وو کوچني ورور مې نارې کړې
- عمر لالا راشه ادې د غواړي
ورغلم ومې ویل:
- السلام علیکم، ادې څه د ویل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زویه لکه چې زما خبرو دربانديې تاثیر کړی ګاونډی ښځې ویل
چې زوی د کور مخې ته کتاب لولي
ځان سره مُسک شوم
- هو ادې درس وایم

شیبه وروسته ډوډۍ تیاره وه، لوبیا پخه وه زما ډېره خوښه ده، د
سترتیا ډوډۍ هم ډېر خوند وکړ ځکه لوستلو سترې کړی وم، لمونځ
مې وکړ ډېر ژر ویده شوی وم...

سهار شو د چرګانو بانګونه مې اورېدل خو برستن مې لا نوره پر
ځان کش کړه، شیبه وروسته مې سترګې پرانیستې لمونځ مې وکړ او
وختي د بانډې ووتلم کښېناستم او لیکنو ته مې دوام ورکړ...

- ۱۳۸۱ د حمل ۱
پوره ۵۷ ورځې تیرې شوې، بیا مې نۀ غوښتل چې خپل د بدبختیو
لیکنو ته دوام ورکړم، خو ژوند بهٔ نورې کومې لوبې کوي الله
پوهیږي

دومره وخت کې صرف د هغې لپاره پوهنتون ته راغلی یم خو هغه
بیا... هېنداري ته نۀ ګورم خو ټول وایي له ځانه دې څه جوړ کړي
ږیره او ویښتان مې اوږده شوي دي ددې لیکنې لامل هم هغه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیره ورځ ټولګي کې ناست وم، استاد د درس وروسته پوښتنې کولې رخصتۍ ته کم وخت پاتې وو استاد غږ کړ

- پاڅه! شیخه

هیڅوک پورته نهٔ شول استاد زما لوري ته اشاره وکړه ویې ویل

- هې تاته وایم

- څه؟

- هو ولې ته شیخ نه یې؟

- نه ولې

- خودا خو مشر ښکارې پاڅه درس تکرار کړه

ټولګیوال په خندا شول هاهاهاها...

همدې کې د رخصتۍ زنګ ووهل شو، د ژمي آخر بارنونه وو د پوهنتون راوتلو وخت کې ټولو راپسې چغې وهلې

- شیخه! شیخه

خو زه چې پهٔ زړه ړوند او کوڼ وم نو داسې بهٔ مې څه ورته پام کېدو کیسه کې یې نهٔ شوم

د خپل موټر خوا ورغلم د موټر دروازې سره یوه پیغله درېدلې وه، له ساړو ریږدېده، لمدې زلفې یې پر مخ ځنګېدلې، باران یې د سترګو د رانجو سېلاب جوړ کړی وو، هو هغه وه، سر مې وخوځولو سترګې مې ومږې چې خوب نهٔ وي خو هغه وه

پهٔ غوصه مې وویل

- څوک یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ژړغوني غږ يې وويل:
- پوهيدم اوس به مې نه پيژني
ژړا مې يې ونشوه زغملی ومې ويل
- هله ساړه دي موټر ته پورته شه
موټر ته پورته شوه ځان مې کابو کړ ومې ويل
- څنگه دومره وخت وروسته؟ هغه ورځ چې لاړې بيا رانغلې.
- زما کتابچه تاسره پاتې وه
حيران شوم ځکه پوهيدم چې اصلي خبره بل څه ده
- رېښتيا ووايه! څه شوي؟
په ژړا شوه خبرې يې نهٔ کولې ما هم څه ونه ويل چې زړه يې تش شي، زه ښه پوهيږم ډک زړه څه مانا، شيبه وروسته يې وويل

- هغه ورځ چې له کور راپسې وروڼه راغلل، زما کوژدن سرحد کې شهيد شوی وو

آه مې وباسه او غلی شوم
څو شيبې غلی وم، د چا پهٔ مرگ خو خوشالي گناه ده خو زړه مې ښهٔ شو چې گواکي زما لاره صفا شوه، خو بيا مې هم دا سوچ کولو چې خپل کوژدن سره يې مينه لرله ځکه خو يې انځور کتابچه کې وو

ومې ويل:
- الله يې د وبښي، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو څه؟

- خو ولې دومره وخت نهٔ راتلې؟ پوهنتون ته پهٔ ژړغوني غږ يې وويل:

- يې داسې کهٔ کوې داسې؟

- مطلب؟

- ته ولې نهٔ پوهيږې؟ ولې؟ هغه کتابچه ما قصداً تاته پرېښوده له دې خبرې سره لهٔ موټر ښکته شوه، غږ مې کړ

- چيرته ځې!

همداسې ولاړه...

ما پهٔ زوره چغه کړه:

- ستا عادت دی همداسې تګ، مه راځه بيا هم رانشې

د موټر ډشبورډ باندې له هغه وخت راهيسې کتابچه هغسې ايښې وه، ما کتلې نه وه، پورته مې کړه خلاصه مې نهٔ کړه ومې ويل:

- والله کهٔ يې وګورم دا څه ماشومتوب شو

فکر مې ډېر ګډوډ وو لږ څه غوصه هم وم، د موټر ټايپ کې سندره غږېده چې:

کله چې ستا د سترګو پهٔ ښکلا واوښتمه

لاړم اشنا د مينې پهٔ بلا واوښتمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندرې مې زړه نرم کړ د هغې سترګې مې سترګو ته کېدې ومې غوښتل وګورم چې کتابچه کې داسې څۀ دي چې ماته یې پرېښې وه، پۀ روان موټر کې مې کتابچه خلاصه کړه پۀ لوستو مې پیل وکړ لیکلي وو:

- زما بخت لۀ ماشومتوبه تور دی، کله چې نوې وړېږدم د خوشالۍ پۀ جوش کې مې پلار زما ژوند د بل چا د زوی پۀ نوم کړ، له ماشوماتوبه مې د هغه نوم اوریدلی خو چې زړه څوک ونۀ مني انسان نو څه شی ده؟ زما نۀ دی خوښ کۀ واده وشي هم صرف زما له جسم سره بۀ واده کوي زما روح لومړی د هیچا نۀ وو خو اوس پکې یو څوک... ظاهره! زه اوس تاسره مینه لرم

له دې سره مې کم پاتې ؤ، چې بیا ټکر کړی وای، خو شکر بچ شوم.

د سهار ناشتې لپاره کورته ولاړم، زه هم ډېر خوشاله شوم چې ظاهر سره مینه لري نو ځکه مې پۀ مړه ګېډه ناشته وکړه خو ژر مې لۀ خپل ځای پاځېدم خونې ته مې ولاړم او لیکنو ته مې دوام ورکړ، عجیبه وه د یوې بلې کتابچې پاڼې یې له دې لیکنو وروسته ورسره سرېښ کړې وې خو ما دوام ورکړ

- ۱۳۸۱ د حمل ۲۳م

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو ورځې خو داسې حالت نه ؤ، چې ليکنو ته يا وخت پيدا شي او يا دوام ورکړم خو اوس به يې ووايم

د همغې ورځې سبا وو، ډېر په خوشالۍ پوهنتون ته ولاړم ځکه زه پوی شوی وم چې سوله مې مينه راسره لري اوس که رانشي هم پيدا کوم يې، پوهنتون ته چې ورسيدم ټولګي ته دننه شوم کښېناستم شيبه وروسته مې ملګری راغی را غږ يې کړ:

- شيخه! راشه کتابتون ته

- ولې؟

- راشه کنه ستا په ګټه ده

ورسره روان شوم کتابتون ته دننه شوم، ټول ټولګيوال هلکان او انجونې هلته وو د بهرنيانو خبره سرپرايز شوم ومې ويل:

- څه خبره ده؟

ټول ګوښه شول شاته يې زما د خوبونو شهزادګۍ دريدلې وه ورته کتل مې کتل مې او کتل مې يو ځل مې نظر پر ځمکه ايښې بيک ته شو ومې ويل:

- خبره څه ده؟

ټولو په يو غږ وويل:

- مورږ په داستان پوی شوي يو!

د ټولګي نماينده مو وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ظاهره وروره! زهٔ خو له اول پوی وم، چې ستا داسې چوپتیا لوی وینښتان، غتېه رِیره او تغئیر خامخا د مینې له عمله دی، خو پرون سولې مورِ ټولو ته وویل چې دا زما پهٔ خبره سر نهٔ خلاصوي تاسو یو څه وکړئ، د سولې پلار غواړي اوس سوله د هغې د پخواني کوژدن ورور ته نکاح کړي خو سوله تا غواړي او ته او سوله بغیر لهٔ دې بله لاره نهٔ لرئ چې، وتښتیږئ!

زه همداسې غلی وم بل ټولګیوال مې وویل:
- مورِ د هرڅه تیاری کړی، خو ښه به وي چې همدا اوس حرکت وکړئ ګني د سولې پلار بهٔ نهٔ تا ژوندی پریږدي نهٔ سوله ځکه د سولې کورنۍ بهٔ اوس خبره شوې وي.

زه حک حیران وم، احساساتي شوی وم پهٔ ژړغوني غږ مې وویل:
- ښه سیي ده
سولې د ټولو پهٔ مخ کې وویل:

- زما مېړنِ مجنون هم ژاړي؟

ټولګیوال ووتل درسونه پیل شوي وو، کتابتون کې هم نور څوک نشته وو پر څوکۍ کښېناستم څو شیبې غلی شوم له ځانه سره مې سوچونه کول:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-دا خو سيي خبره نهٔ ده، يو ځل خو جرگه ورشه کهٔ يې ونه منله دا تښتول هم يو مانا لري

-پردی لور تښتول، د نرتوب کار دی؟

سر مې له سوچونو چاودیدو ومې ويل:

-تاته د خپل پلار عزت نهٔ دی گران؟

-هرچاته خپل عزت گران دی هېڅ داسې انجلۍ نشته چې پهٔ خپله رضا د بل سره وتښتي

-خو ولې ستونزه څهٔ ده؟

له شيبې چوپتيا وروسته يې وويل:

-هغه ورځ مې هرڅه واوريدل زما پلار زما تره دی

- څنگه تره څنگه پلار کيدلی شي؟

- د مور له خوني اوازونه راتلل داسې ښکاريدل چې خپل مينځ کې يې جنجال دی غوږ نيول مې عادت نهٔ دی خو ورغلم د وره څنگ ديوال ته مې سر کېښود مور پلار ته ويل:

- څه پوهيدو چې زمونږ بهٔ اولادونه پيدا کيږي گني ستا له ورور مې پهٔ ژوند کې دا بدبخته نهٔ اخيستله، اوس يې ژر له دې کور ورکه کړه، زه يې د وينو تږې يم هسې نه خون مې د غاړې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تل په څېر څه مې ونه ویل په سوله مې زړه وخوګیدو څه مې کړي وای مینه مې لړله ورسره

لږ وروسته مې وویل:

- ښه! تا څه وویل مخکې، مډرِن مجنون؟

- هو، خو! دا تا لهٔ ځانه څه جوړ کړي دي؟

- وخت او بخت داسې کړم

ومې نهٔ غوښتل چې وخت ضایع شي تم نهٔ شوم بیک مې را واخیست او له پوهنتون ووتلو موټر کې ناست وو د پوهنتون نه لږ مخکې مې موټر ودرولو سر مې پر اېسټیرینګ کېښود غلی وم هغې وویل:

- څه وشول؟

- څه نه سوچ کوم چې چېرته بهٔ ځو؟

موټر مې روان کړ له کوټه سنګي تیر وو چې هغې پهٔ عاجزه لهجه وویل:

- ظاهره! چیرته ځو؟

- امم! همداسې ځو ګورو بهٔ چې منزل مو کوم ځای کیږي...

د کابل قندهار پر لویه لاره روان وو، سپیره ډاګونه تر سترګو کېدل راسته خوا ته دښته وه د وروسانو له وخت پاتې شویو ټانګونو ډکه وه بله خوا د نویو ودانیو خښتې تر سترګو کېدې د افغان بیسیم لیک

(c) ketabton.com: The Digital Library

دړې ته مې پورته وکتل ليکلي وو "خدای مو مل شه، ښه سفر" پوی شوم چې لهٔ کابل ووتلو...

ورو ورو مې موټر زغلولو، د ښار ډرايور يم نو، سرک کوچنی وو لږ مخکې لاره کې د تيلو پمپ سره ودريدم غوښتل مې موټر ته تيل واچوم چې لاره کې خلاص نشي، موټر ته مې تيل واچول سولې ووېل:

- زه وږې شوې يم

د تيلو پمپ کې بس يو جومات وو کانتين نشته وو چې سولې ته د خوړلو څه راوړم، ومې وېل:

- دلته خو څه نشته، مخکې به وګورو

خير! موټر ته پورته شوم، کلۍ مې موټر کې راتاو کړه موټر سيلف نهٔ وهلو دوه درې وارې مې کوښښ وکړ ونهٔ شو، بانټ مې پورته کړ غوښتل مې وګورم چې څه ستونزه ده، سوله هم له موټر ښکته شوه لکه ماشوم چې مور له لمن نيولې دغسې راپسې ګرده تاوېده ومې وېل:

- ولې ښکته شوې؟

- ډارېږم...

مُسک شوم څه مې ونه ويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تيلو پمپ يو کاريگر راغی له موټر تاو را تاو شو خو زور يې ونهٔ
رسيد پرې ويې ويل:
- ستونزه يې عجيبه ده، او دلته خو مستري نهٔ پيدا کيږي وچه دښته
ده، خدای مو مل شه نو

بله چاره نه وو، ما هم کوچنی کار نه وو کړی د يو چا لور مې
راتښتولې وه، اړ شوم موټر د تيلو پمپ کې پريږدم، موټر مو پهٔ ټيلو
يو څنګ ته ودرولو، زه او سوله د سړک څنګ ته راغلو سړک تش
وو هيڅ موټر نهٔ تر سترګو کيدو ساعت وروسته يو بايسکل له لرې
را ښکاره شو سپين ږيری سړی پرې ناست وو رانږدې شو پهٔ روانه
يې غږ کړ:
- و دواړو طرپو لارې بندې دي، خودا چيرې ماين چاودېدلی

څنګ ته کښيناستم پر زنګون مې سر کېښود خوب راباندې لږ لږ
غلبه کړې وه سترګې مې پټيدې چې د يو لارۍ ډوله موټر غږ مې
واورېد د کابل له لورې را روان وو، نه مې غوښتل له لاسه يې ورکړم
د سړک پر منځ ودرېدم دواړو لاسو باندې مې اشارې ورته کولې
موټر را نږدې شو، ودرېدو پهٔ اندام غټ سپين ږيری پکې ناست وو
ومې ويل:
- کاکا! موږ بهٔ تر يو ځای ونهٔ رسوې؟
- چيرې ځئ؟
- هر ځای پورې چې تاسو ځئ، زموږ منزل مالوم نهٔ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه خو وردګو ته ځم ارسه څئ؟

څه مې ونۀ ویل د فکر کولو وخت نۀ وو موټر ته ور پورته شوم سولې ته مې لاس ورکړ را پورته مې کړه موټر حرکت وکړ...

تره یو ځایه تللي وو، سپین ږیري کاکا د سولې طرف ته عجیب عجیب کتل سولې ته مې غوږ کې وویل:
- مخ دې پټ کړه، کابل خو نۀ دی.

سولې مخ پټ کړ سپین ږیري کاکا لۀ ځانه سره پۀ خپله لهجه کې زمزمه کوله:
محبت اول اسانه پۀ نظر راغی
په آخر کې نصیب خون جګر راغی

سترې وم د کاکا زمزمو نور هم خوب راوست، سترګې مې پټې شوې وې
د موټر د بریک ټسس شو! راویښ شوم سترګې مې ومږې کاکا وویل:

- زۀ خو ته دو ځایه رتلم، نور څه خدمت؟
- خیریوسې کاکا، خو دا کوم ځای دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ده چک دی چک!

کاکا دوه منې راکړې او موټر حرکت وکړ سپیره ډوړه پورته شوه، مخکې روان شولو دا ځای سپیړه دښته وه او تر نیم ډېره یې هدیرې نیولې وه سولې ته مې منه ورکړه له کله نه چې وږې وه، سولې له واره له منې کپ کړ ما منه خولې ته وړله خو زړه مې ونهٔ شو هغه مې هم سولې ته ورکړه...

نابلده وم سولې کلک لهٔ لاس نیولی وم، ساعت وروسته یو پخوانی جیپ ډوله موټر راغی اشاره مې ورته وکړه ترڅو ودرېږي، ودریدو ورته ومې ویل:

- وبښئ دلته جومات چیرته؟

- نور خو نه یم خبر، خو آغه د لنګر کلی ده جومت یې هم اتماً مَلته دی

- مننه

موټر ولاړو سولې وویل:

- جومات څه کوې هاا؟

- ولې نکاح نهٔ ترو؟ زه پهٔ حرام ډول نشم اوسیدلی درسره

سوله مُسکۍ شوه ویې ویل:

- ویاړم دربانديې زما مډرنِ مجنونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر کلي لاړو جومات مو هم پهٔ پوښتنو پوښتنو پیدا کړ، سولې ته مې د باندې پرېښوده زه دننه جومات ته لاړم، ملاصیب ډېر ښهٔ سړی وو ټوله کیسه مې ورته وکړه ویې ویل:
- راځئ، زما کورته، نکاح بهٔ مو وتړم، او تاسو چې د حق پهٔ لاره ځئ نن شپهٔ هم ماسره وکړئ

د نکاح کار خلاص شو زه او سوله د یو او بل شولو، خو سولې اندیښنه کوله ورو یې راته وویل:

- چېرته بهٔ اوسیږو؟ موږ خو څوک نهٔ لرو.

لکه چې ملاصیب واوریدل ویې ویل:

- ظاهره زویه! ترڅو دلته یاست زما ځمکې ډیرې دي زه خو جومات کې وم زما ځمکه کې کار کوه او زموږ کور کې اوسئ هسې مو اولاد نشته پر تاسو بهٔ مو زړه ډاډه وي

د ملاصیب ښځې ترخه مُسکا وکړه ویې ویل:
- ښه وایي زویه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسره ومې منله، اوس دلته اوسېږو، خواري او مزدوري لومړيو کې راته ګرانه وه خو اوس عادت يم ښهٔ خوشاله يو، او داسې ښکاري چې ظاهر پلار کيدونکی دی...

تر دې دمه يې دا ترټولو اوږده ليکنه وه، بله ليکنه څه وخت وروسته شوې وه دوام مې ورکړ

- ۱۳۸۱ د دلو ۲م

شايد نور ليکلو ته نور څه نشته وي، موږ داسې ځان ورکړ چې هيڅا پيدا نهٔ کړو، زه پلار شوی يم د لور نوم مې مناحېل ايښی مُسکا يې تر موره زر چنده خوږه ده.

دا ليکنه همدومره وه کتابچه کې تر ۵۰ ډېرې تشې پاڼې وې وروسته ليکنو دوام موندلی وو

- ۱۳۸۴ د سرطان ۵م - کابل علی آباد روغتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان پورې خندا راځي چې څه رنګې ساده ومه
ژوند پسې د مړو تر مزاره پورې تللی وم

له تيرې ليکنې کم او زيات درې کاله تير شول، خو ژوند داسې لوبه وکړه چې بايد يې نه وای کړې.
لور مې د ۱۷ مياشتو شوې وه، کليوال مو پيژندل هغه ځای زموږ کلی شوی وو د ځمکې کارونه مې زده کړي وو د خوراک او څښاک هومره مې ګټلې شه مې ياد دي د شپې سولې راته وويل:
- ليچې مې تشې شوې؟
- ولې؟
- دا ستا د شوخې لور د لاسه مې بنګړي مات شول
- خير غم مکوه وبه شي

د همغې شپې سبا د غرمې وخت کېدو پياده بازار ته ولاړم سولې ته مې له بازار بنګړي لاس کې نيولي وو، پهٔ سندرو سندرو کور ته روان وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلي ته نږدې وم د ډزو اوازونه مې تر غوږ شول، فکر مې کولو چې ځوک ښکار کوي ځکه هر وخت مې اوریدل، کورته نږدې شوم چغې مې واوریدې څادر مې پهٔ اوږه واچولو منډه مې کړه

د کور دروازه خلاصه وه، خلک راټول وو د خلکو مینځ کې ورنږدې شوم...
سوله پرته وه، مناحېل یې غېږ کې وه، د څادر پېڅکه مې تر غاښ لاندې کړه، د انګړ مینځ کې ونې لاندې ولوېدم، ملاصیب ویل:

- د سولې ورونه وو، موږ ډېر کوښښ وکړ خو پر موږ یې کم وو ډزې کړې وای، ویې ویل چې ظاهر ته څه نه وایو، همدا یې سزا ده

زه بې هوښه شوم...

سترګې مې پرانیستې، د ساعت ټک ټک مې اورېدلو سر ته مې مور ناسته وه ژړل یې پهٔ ژړغوني غږ یې ویل:
- زویه! ولې د له ځانه سره داسې ظلم کړې

ما چغه کړله:

- سوله چیرته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور څه ونه ويل خو زه هوښيار وم پوهېدم ورور مې وويل:
- خاورو ته مو وسپارل ستا له بيک ملا صيب ستا موبايل پيدا کړی وو موږ يې خبر کړلو

له کور ووتلم، ډېر وخت شو د معتادينو مينځ کې ژوند کوم، خو معتاد نهٔ يم ليونتوب مې غوره کړی ده...

د ليونو هوښياري هم ومنئ
پهٔ دښتو ګرځي خو پهٔ ښار نهٔ راځي

يوه بله ليکنه شته وه دوام مې ورکړ، خو داسې ليکل شوې وه لکه لاسونه چې پرې ريږدېدلي وي
- ۱۳۸۸
نن دې لهٔ يادونو ځان بې غمه کوم دا کتابچه به يا سوځوم يا يې هم چاته ورکوم چې يو کس خو زما د ځوريدلي زړه غږ واوري، ورونو دې ريښتيا هم سخته سزا راکړه تر مرګ هم نهٔ ترې خلاصېږم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

پــــــــــــای!

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library